[*Reprinted from the Maharajah's College Magazine, Vizianagaram, Vol. IV, Nos. 3 and 4, pp. 96 to 104.*]

I. THE AGE OF THE NAYANARS

BY MR. K. R. SUBRAMANIA AYYAR

I. THE AGE OF THE NAYANARS

BY MR. K. R. SUBRAMANIA AYYAR

THE *Periyapuranam* was written by Sekkilar, a minister of young Anapaya Chola. The king was taken up with the study of *Jivakachintamani*, a Jain epic and to change his fancy for the Jain book this *puranam* was written. The author mentions Anapaya as his patron.

மேய விவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாந்
சேய வன்றிருப் பேரம்ப லஞ்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழனீ டூழிபார
ஆய சீரன பாய னரசவை—vol. I, p. 11.

Anapaya was also known as Abaya and Kulottunga.

சென்னிய பயன்குலோத் துங்கச்சோழன் றில்லைதிருவெல்லை
பொன்னின்மய மாக்கியவளவர் போரேறென்றும் புவிகாக்கு
மன்னர்பெருமான் அநபாயன்வருந் தொன்மரபின் முடிசூட்டும்
—vol. I, p. 435.

This Anapaya has been identified with Kulottunga I, 1070–1118.

Sekkilar based his monumental work on Nambi's *Tiruttondar Tiruvandadi.* He is said by Umapathy to have been a contemporary of Raja Raja Abaya Kulasekhara. There are some inscriptions from the reign of Raja Raja 1, 985–1013, which describe the arrangements made by the king for the recitation of the *Thevaram* and the setting up of the images of the three.[1] Probably it was during his reign that Nambi collected the hymns. There is inscriptional evidence to show that even before Raja Raja, kings have encouraged the singing of the *Thevaram* in temples.[2] The story about the compilation of the *Thevaram* is that Raja Raja heard a few hymns from wandering singers and was eager to collect all. Nambi was told by Polla-Pillaiyar that the hymns were in Chidambaram temple. They were written

[1] *South Indian Inscriptions*, vol. ii, p 111, No 65, vol. ii, p. 11, No. 38.
[2] *Ibid.*, vol. iii, p. 1, Nos. 43, 139 and 151.

D

on palm-leaf and a portion of them had been already destroyed by insects.

Nambi's *Andadi* was based on Sundara's *Tiruthonda Thogai* which is but a string of names. Sundara was a contemporary of Cheraman Perumal, the last of the Perumals with whom the kollam era began. Varaguna Pandya (ninth century) was a contemporary of Cheraman who paid பாணபத்ரன் a musician of *Varaguna* at the order of Siva. (vol. ii, 696.)

All the sixty-two saints are mentioned by Sundara and including him the number comes to sixty-three. Some of the sixty-three can be assigned to the period before Sambandha, some were contemporaries of Sambandha and some were contemporaries of Sundara.

The age of Sambanda has been fixed in the seventh century. Sirutonda, his contemporary, was a general of Narasimhavarman I who burnt Vatapi (vol. ii, 641). Appar was another contemporary of Sambandha. He converted the Pallava king of his time from Jainism according to the *Periyapuranam* story. The royal convert built a temple called குணதரேச்வரம் originally called குணபரேச்வரம். Gunabhara according to a Trichinopoly Inscription was a surname of Mahendravarman I, who says in it that he was once a Jain.[1]

Some of the saints are mentioned by Sambandhar and Appar in their songs and so far as we know from their stories, they were not their contemporaries. Chandesvara, one of the *Panchamurtis*, was one of the oldest saints frequently referred to by Sambandhar and Appar. Kannappa and Chengan also are often mentioned.

வந்தமண லாலிங்க மண்ணியின்கட் பாவாட்டுஞ்
சிந்தைசெய்வோன் றன்கருமந் தேர்ந்துசிதைப் பான்வருமத்
தந்தைதனை சாடுதலும் தண்டீச னென்றருளி
* * * *
செரு வருந்திய செம்பியன் கோச்செங்கண்
* * * *
கண்ணப்பர்க் கருள்செய்த கயிலை யெங்கள்.—*Thevaram*, pp. 83, 409 and 489.

[1] Vol. ii, 503 and *South Indian Inscriptions*, vol i, p. 1, Nos. 33 and 34.

If we believe in the *Periyapuranam* stories of the above three, then *linga* worship was very old, there was agamaic worship as early as Kannappa's days and *lingas* were older than temples. Karaikal Ammai was another very old saint. Sambandha would not set his feet in Trivalangadu made sacred by her (vol. ii, 374). Tirumular also must have lived long before Sambandha because there were a number of temples with agamaic worship in the days of Sambandha and according to *Periyapuranam*, Tirumular, a northerner and Sanskritist, was the first to render the truths of the *Agamas* in Tamil. Murthi lived during the *Kalabhara* interregnum at Madura in the sixth century. Naminandi is mentioned in *Thevaram*, p. 83 and *Thandi* was his contemporary (vol. i, 674).

நாவியல்சீர் நமிநந்தி யடிகளுக்கு நல்குமவன்

Appar praises Sakkiyanar and Kanampuliar in *Thevaram*, p. 568.

கல்லினா லெறிந்துகஞ்சி தாமுணுஞ் சாக்கியனார் . . .
கணம்புல்லர்க் கருள்செய்து காதலா மடியார்க்கென்றும்

Ten saints can be grouped round Sambandha. Yalpanar was his fiddler. Appar was an elder contemporary of his. Appoodhi was a great admirer of Appar and the story goes that the latter performed a miracle in his house அஞ்சிப்போய்க கலிமெலிய வழலோம்பு மப்பூதி *Thevaram*, p. 524. Muruga, Tirunilanakkar, and Kungiliyar entertained Sambandha and his following in their itinerary and the first two gained salvation in Sambandha's marriage. Sirttonda also met and entertained Sambandha பொடிநுகருஞ் சிறுதொண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்டு *Thevaram*, p. 82. Nedumaran Mangai and Kulachairai contributed most to the greatness of the child-saint.[1]

மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன்பாவை வரிவளைக் கைமடமானி

* * * *

மண்ணெலாநிகழ் மன்னனாய்மன்னு மணிமுடிச்சோழன் றன்மகளாம்

* * * *

கொற்றவன்தனக்கு மந்திரியாய் குலச்சிறை குலாவிநின்றேத்து.

Likewise ten or twelve saints can be grouped round Sundara (ninth century). His father Sadaiyanar and mother Isaignani are

[1] *Thevaram*, p 501.

two. Narasingamunaiyar, lord of Tirumunaipadi was his patron. Kotpuli, Kurumban and Somasimaram were devotees of Sundara. Kalikkaman hated Sundara for having misused his power over Siva in sending him as a messenger to Paravai. Viranmindan was another who disliked Sundara. Manakkanjaran was Kalikkaman's father-in-law. Cheraman was Sundara's friend and both went to heaven together. Probably Kalarsingan also was a contemporary of Sundara as he is referred to by Sundara as *கடல்சூழ்ந்தஉலகெலாம் காக்கின்றபெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்.* Suruthunai was a contemporary of Kalarsingan.

Still there are twenty-nine saints of whose dates we know nothing. Of them Pugalchola and Eripathan were contemporaries. We may assign a large number of them to the period between Sambandha and Sundara.

References—

1. *Thevaram Pan Murai*, 1907 edition.

2. *Periyapuranam*, 2 volumes, with paraphrase, etc., 1893 edition.

II. THE FOURTH 'TIRUMURAI'

In this paper I have collected a few facts scattered in some of the songs of the fourth *Tirumurai* of Appar and made a few observations on them.

1. First the various ornaments and attributes of Siva the Supreme God of the Saivites are worth noting. At the beginning Siva appeared in the shape of a big flame or jyoti the ends of which could not be found out by Vishnu and Brahma. Probably the *Linga* represents the flame. This *jyoti* is described by the devotees as if it were a human being with hands and feet. A terrible figure dwelling in the cremation ground, surrounded by eighteen *ganas* of ghosts, with matted locks, with three eyes, and a blue throat, dressed in an elephant-hide dripping with blood and a tiger-skin, besmeared with the ashes of the *smasanam* with a garland of skulls, a snake coiling round him, with a skull, the *மழு*, the *Trisula* and fire in his hands—that is Lord Siva the Destroyer of *Samsara*. With this dreadful aspect, he destroyed Daksha and his sacrifice. There are side by side with the above ornaments others which give him a pleasing appearance. He is a Brahmin with the holy thread and

wearing only a *kaupinam* and revealed the four Vedas and six *Angas*. He is a *parama yogi* delighting in *sama*. He burnt *Kama* or Desire. He killed *Yama* or Death. He showed his wonderful strength by pressing with his toe the Kailas Mountain shaken by Ravana. He burnt Tripura for the protection of the world. He gave *pasupatam* to Arjuna who prayed for it. Seated on a beautiful white bull, he is of the color of gold, with fine white ear-rings. He is அழகன் of the color of coral and has a necklace of pearls. He has a lotus flower in one hand and a deer in another. With the *konnai* and the *punnai* flowers on his head, the moon and the Ganges cooling his brains he delights in music and dance and is sung by the Devas.

He is half-male and half-female. Very kind to his devotees he is the healer of their diseases. The following lines are irresistably charming :—

குனித்தபுருவமுங் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிழ்சிரிப்பும்
பனித்தசடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறு

Some have exploited the first set of characteristics to prove that Siva was non-Aryan. This conclusion is based on the misconceptions that what is non-Aryan is the opposite of mild and pleasing, and what is terrible in nature is non-Aryan and the misinterpretation of the mere symbols of destruction that are appropriately invested with the Destroyer of *Samsara*. Also it may be noted that Rudra in the *Rig Veda* is terrible enough. Some of the characteristics and ornaments of Vishnu may also be interpreted as ' non-Aryan.'

2. The second point worthy of note in the *Tirumurai* is the personal references of Appar. In one place he pathetically refers to his having forsaken கரும்பு and gone in search of இரும்பு. In other places he calls Saivism கனி and அறம் and Jainism காய் and மறம். See his reference to his disease which led to his reconversion to Saivism in சுடுகின்றது சூலைதவிர்த்தருளீர்.

The following lines refer to his having been once a Jain and to the peculiar habits and practices of the Jains some of which are no doubt exaggerated :—

குண்டனாய் தலைபறித்துக் குவிமுலையார்நகை நாணாதுழிதர்வேனை

*   *   *   *

துன்னாகத்தேனாகி துர்ச்சனவா சொற்கேட்டுத் துவர்வாய்க்கொண்டு

* * * *

மடவர் கண்டோடி கதவடைக்கும்கள்வ னேன்றன்

* * * *

பீலிகை யிடுக்கினாளும் பெரியதோர் தவமென்றெண்ணி

* * * *

குண்டரே சமணர்புத்தர் குறியறி யாதுநின்று
கண்டதே கருதுவாாகள் கருத்தெண்ணா தொழிமினீர்கள்

* * * *

வெற்றரைச் சமணரோடும் விலையுடை கூறைபோர்க்கும்

* * * *

ஓர்த்துள்ள வாறுநோக்கி யுண்மையை யுணராக்குண்டர்
வார்த்தையை மெய்யென்றெண்ணி மயக்கில்வீழ்ந் தழுந்துவேனை

* * * *

ஓதுவித்தாய் முன்னற வுரைகாட்டி யமணரோடே
காதுவித்தாய் கட்டநோய் பிணி தீர்த்தாய்

* * * *

மற்றிடமின்றி மனைதுறந் தல்லுணா வல்லமணர்

* * * *

ஒருவடி வின்றி நின்றுண் குண்டர்

* * * *

அருந்தும் பொழுது உரையாடா வமணர்

* * * *

பண்ணிய சாத்திரப்பேய்கள் பறிதலைக் குண்டர்
காப்பர்கண்மெய்யைத தலைபறிக்கச் சுகமென்றுங் குண்டர்

* * * *

கையிலிடு சோறுநின் றுண்ணுங்காத லமணர்

* * * *

பழிவழி யோடிய பாவிப்பறிதலைக் குண்டர்
மொழிவழியோடி முடிவேந்தஙகள் முடியாமை காத்துக்கொண்டாய்

* * * *

மனைதுறந்தல்லுணா வல்லமண்குண்டர் மயக்கைநீக்கி
எனை நினைந் தாட் கொண்டாய் . . . .

* * * *

The *Namasiwaya Padigam* was sung by Appar according to his story when he was put in the sea.

கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே (!)

3. The last point that I am going to touch is Appar's conception of worldly life and its relationship with Siva. Appar sees Siva in everything. He is the beginning and end.

அண்டமா யாதியாய் அருமறையோ டைம்பூதப்
பிண்டமாய் உலகுக்கோர் மெய்ப்பொருளாம் பிஞ்ஞகனை

* * * *

நீரானே தீயானே நெதியானே கதியானே
யூரானே உலகானே யுடலானே யுயிரானே

* * * *

கண்ணானாய் மணியானாய் கருத்தானாய் அறுத்தானாய்
யெண்ணானாய் எழுத்தானாய் எழுத்தினுக்கோ ரியல்பானாய்

* * * *

நாயிறாய் நமனுமாகி வருணனாய்ச் சோமனாகி
தீயறா நிருதிவாயுத் திப்பிய சாந்தனாகி

* * * *

He is imperceptible as ghee in milk and is the unseen object underlying every book of knowledge. Siva is the *jyoti* that destroys darkness and illusion. What the Veda is to the Brahman so is *Namasiwayam* to Saiva devotees.

இல்லக விளக்கது விருள் கெடுப்பது
சொல்லக விளக்கது சோதி யுள்ளது
பல்லக விளக்கது பலருங் காண்பது
நல்லக விளக்கது நமசி வாயவே.

* * * *

அந்தணர்க் கருங்கலம் அருமறை யாறங்கம்
நங்களுக் கருங்கலம் நமசி வாயவே

He is the rock and refuge of his devotees and their only relation after death.

உற்றா ராருளரோ, உயிர்கொண்டு போம்பொழுது
குற்றாலத்துறை கூத்தனல்லா, நமக்குற்றா ராருளரோ

He is the father and mother of men.

தந்தையும் தாயுமாகி தானவன் ஞானமூர்த்தி

Appar wants His grace even if he were to be born a worm in his next birth. Appar is mad after Siva as all devotees are.

Everything belonging to him must be consecrated to His service. After laborious search he found Him out in himself, Him whom Vishnu and Brahma could not find out.

. Appar has a great contempt for *Samsara.* His mind is like the frog in the snake's mouth or the curds under the churning instrument. The following lines illustrate his disgust for world-life :—

கழித்திலேன் காமவெந்நோய் காதன்மை யென்னும்பாசம்
ஒழித்திலேன்
மனைவிதாய் தந்தைமக்கள் மற்றுள சுற்றமென்னும்
வினையுளே விழுந்தழுந்தி வேதனைக் கிடமாகாதே

* * * *

பிணமுடை யுடலுக்காக பித்தராய்த் திரிந்துநீங்கள்
புணர்வெனும் போகவேண்டாம்

* * * *

மோத்தையைக்கண்ட காக்கைபோல் வல்வினைகள் மொய்த்துள்

* * * *

கூழையே னாகமாட்டேன் கொடுவினைக் குழியில்வீழ்ந்து

His contempt for the body is almost cynical, as bad as Pattanathar's.

புழுப்பெய்த பண்டிதன்னை புறமொரு தோலான்மூடி

* * * *

பாறினாய்ப் பாவிநெஞ்சே பன்றிபோ லளற்றிற்பட்டு

* * * *

ஊறலே யுவர்ப்புநாறி யுதிரமே யொழுகும்பாசம்
கூறையான் மூடக்கண்டு கோலமாக் கருதினாயே.

The first essential to get salvation is love to Siva.

தன்னைச் சரணென்று தாளடைந்தேன்
என்னைப் பிறப்பறுத்து என்வினைகட் டறுத்தேழ்நரகத்
தென்னை கிடக்கவொட்டான் சிவலோகத் திருத்திடுமே.

* * * *

அங்கத்தை மண்ணுக்காக்கி யார்வத்தை யுனக்கேதந்து

Besides *Bakthi* you must control your senses.

வென்றிலேன் புலன்களைந்தும்

That Appar had a much higher conception of temple, *Linga* and' *Puja* can be illustrated by

காயமே கோயிலாக கடிமன மடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி யிலிங்கமாக
நேயமா நெய்யும்பாலா நிறையநீ ரமையவாட்டி
பூசனை யீசனார்க்குப் போற்றவிக காட்டினோமே.

You must also acquire knowledge and lead a true and pure life.

உடம்பெனும் மனையகத்துள் உள்ளமே தகளியாக
மடம்படு முணர்நெய்யட்டி யுயிரெனும் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயா லெரிகொள விருந்துநோக்கிற்
கடம்பமா களிறுதாதை கழலடி காணலாமே.

மெய்ம்மையா முழவைச்செய்து விருப்பெனும் வித்தைவித்தி
பொய்ம்மையாங் களையைவாங்கிப் பொறையெனு நீரைப்பாய்ச்சி
தம்மையு நோக்கிக்கண்டு தகவெனும வேலியிட்டு
செம்மையு ணிற்பராகிற் சிவகதி விளையுமன்றே